Προσευχή χωρίς ευλάβεια (Αγ. Συμεών ο Νέος Θεολόγος)

Categories : ΘΕΟΛΟΓΙΑ

Date : 2 Ιουνίου, 2015

Δεν υπάρχει μεγαλύτερη αμαρτία, από το να προσεύχεται κανείς χωρίς φόβο Θεού, χωρίς προσοχή και ευλάβεια.

Εκείνος που προσεύχεται ή ψάλλει απρόσεκτα και ασυναίσθητα, είναι φανερό πως δεν ξέρει ποιος είναι ο Θεός. Ο Θεός πάλι, σαν εύσπλαχνος, θέλει να ελεήσει αυτό τον άνθρωπο και δεν μπορεί. Είναι καλύτερα, τολμώ να πω, να μην προσεύχεται κανείς καθόλου, παρά να προσεύχεται χωρίς προσοχή.

Η σωστή προσευχή είν᾽ εκείνη που δεν γίνεται απλά με το στόμα, αλλά και με το νου και με την καρδιά. Όποιος λοιπόν δεν προσεύχεται ολοκληρωμένα, ουσιαστικά δεν κάνει προσευχή, και είναι υπόλογος γι᾽ αυτό απέναντι στο Θεό. Εκείνος που προσεύχεται χωρίς συμμετοχή του νου και της καρδιάς του, κατά βάθος περιφρονεί το Θεό. Και πώς θα ελεηθούμε από Εκείνον, όταν προσευχόμαστε με κενά λόγια, κι όταν ο νους μας συντυχαίνει με τους δαίμονες; Πώς να μην παροργίζουμε τον Κύριο, όταν από τη μια απευθυνόμαστε σ᾽ Εκείνον κι από την άλλη ο νους μας συλλογίζεται πράγματα άσχετα, άτοπα ή και αισχρά; Ένας τέτοιος νους δεν ανήκει στο Χριστό και δεν θα παραδοθεί ποτέ σ᾽ Αυτόν.

Πώς όμως θα μπορέσουμε να προσευχόμαστε με προσοχή, θείο φόβο, ευλάβεια και κατάνυξη; Πώς θα μπορέσουμε να προσευχόμαστε με τη σταθερή και ενεργητική συμμετοχή του νου και της καρδιάς μας;

Δεν θα το κατορθώσουμε μόνοι μας. Στην τέλεια προσευχή θα φτάσουμε, μόνο **αν ζητήσουμε από τον ίδιο τον Κύριο να μας φωτίσει με το Πνεύμα Του το Άγιο**, για ν᾽ αποκτήσουμε επίγνωση της άπειρης μεγαλοσύνης Του, να νιώσουμε σε ποιο φοβερό Θεό μπροστά στεκόμαστε. Και ακόμα, αν Τον παρακαλούμε θερμά **όχι για μάταια και πρόσκαιρα πράγματα**, αλλά για την **κάθαρσή μας από τα πάθη** και, προπαντός, την απόκτηση **ταπεινού φρονήματος**. Όποιος, αλήθεια, γνωρίσει την απέραντη αγαθότητα του Θεού, δεν μπορεί παρά να ταπεινωθεί βαθιά μπροστά στη μακροθυμία Του.

Είναι λοιπόν αδύνατο να προσεύχεται τέλεια ο νούς – και επομένως αδύνατο να κατανυχθεί και η καρδιά – αν δεν δεχθεί πρώτα το φωτισμό και την ενέργεια του Αγίου Πνεύματος, το μυστικό φως της θείας γνώσεως, που δίνεται κατεξοχήν μ᾽

έναν τρόπο: **με την επίμονη και έμπονη επίκληση του Κυρίου και του ελέους Του**.

Εκείνος που έμαθε γράμματα και μορφώθηκε πολύ, πώς μπορεί να διαβάσει τα βιβλία του χωρίς φως; Έχει τα βιβλία. Αν όμως δεν έχει και το φως, πώς θα τα μελετήσει; Το ίδιο συμβαίνει και με την προσευχή. Πώς θα «μελετήσουμε» και θα γνωρίσουμε το Θεό, χωρίς το **μυστικό φως της θείας γνώσεως**; Αυτό το φως δεν είναι παρά μια νοητή, θεόσταλτη δύναμη, που περικυκλώνει και μαζεύει το νου, τον εμποδίζει να φεύγει και να διασκορπίζεται στα γήινα και τον καθηλώνει στην πανευφρόσυνη θέα και κοινωνία του Θεού.

Όσο το φως του Αγίου Πνεύματος δεν φωτίζει το νου μας, η προσευχή μας είναι **άστατη** και **άκαρπη**. Και ο νους, λογιάζοντας πράγματα άτοπα – ακόμα κι αυτά που οι άνθρωποι θεωρούν αναγκαία – πλανιέται, χωρίς να συνειδητοποιεί πως γίνεται σκλάβος στο νοητό τύραννο, που τον τραβάει εδώ κι εκεί, σε μέριμνες, φροντίδες, υποθέσεις, προβλήματα «του κόσμου τούτου».

Ας αγωνιστούμε λοιπόν μ᾽ όλες μας τις δυνάμεις για να νικήσουμε το «σπερμολόγο» διάβολο, που με πονηρές ενθυμήσεις και άκαιρες σκέψεις **μας κλέβει του ανεκτίμητο πνευματικό καρπό της προσευχής** και κρατάει την ψυχή μας στο σκοτάδι. Ας παρακαλέσουμε θερμά τον Κύριο, «το φως του κόσμου», να στείλει το Άγιό Του Πνεύμα και να διαλύσει με το άκτιστο φως Του το σκοτάδι αυτό της ψυχής μας, που μόνο έτσι θα μπορέσει να ενωθεί με το Θεό, «τον πανταχού παρόντα και τα πάντα πληρούντα».

(Από τό βιβλίο: “ΑΠΟΣΤΑΓΜΑ ΠΑΤΕΡΙΚΗΣ ΣΟΦΙΑΣ”, Εκδόσεις Ιεράς Μονής Παρακλήτου Ωρωπού)

(Πηγή ηλ. κειμένου: hristospanagia.gr)